

ION PARAGINĂ

*Baladă pentru
fratele nostru*

MARINEASA

Ion Paragină

BALADĂ PENTRU
FRATELE NOSTRU

Editura Marineasa
Timișoara, 1995

*Închin aceste versuri celor ce
au căzut "răpuși-de gloanțele
dușmane" și celor vii care au
luptat în munții României, cu
arma în mână, împotriva
silnicilor bolșevici.*

M-am străduit ca "talantul" încredințat să-l înmulțesc, ca nu cumva să mi se spună "slugă rea și necredincioasă"...

Balada a fost compusă mental, în cei 15 ani de temniță. Ieșind de acolo, nu știu dacă am schimbat vreo câteva cuvinte. Am cules-o din memorie și în mare taină am păstrat-o.

Cârstea trăiește în Țara Vrancei, în lumea "baciului ortoman" al Mioriței, numai că el nu acceptă moartea fără luptă.

Ion Paragină

I

Sus voinicii la răscruci
Stau proptiți în carabine,
Ochiul lor sfărâmă stânci,
Paște potere haine.

Chiot lung dezleagă zări,
Tihărai cu taine multe
Deschid negrele cărări,
Glasul Neamului s-asculte.

Cad fărtații toți pe brânci,
Frunza codrului tresare:
- Fiți pe pace, nu-s năpârci,
Cârstea e pe Dealul Mare.

El sosește hăulind,
Vocea lui e-a voie bună,
Mor mișeii că nu-l prind,
Des scăpându-le din mână.

A plecat să ducă-n sat
Zvon de verde răzmeriță,
Gândul său e ne'mpăcat,
Voia lui i-oțel și criță.

Pe un colnic neumblat,
Cu oțele-n cingătoare,
Flăcău tânăr, sprâncenat
Duce țara în spinare.

Calcă rar și apăsat,
Pumnul său turtește fierul,
Are gene de-mpărat,
Fruntea i-o sărută Cerul.

Ciuta l-a-ndrăgit de mult,
Lozia îl vrea de mire,
Urșii pașii îi ascult
Florile-i întind potire.

Îl așteaptă frații lui,
Doruri vii și gânduri multe,
Pe sub poala codrului
Vorba dreaptă să-i asculte.

Roată-n jurul său s-adun,
El le spune gând de seamă,
De sub ramuri de alun,
Vorba lui e glas de-aramă:

- Stă Românul strâns în jug,
Tot văzduhu-i numai sânge,
Țara-i temniță și rug...
Râd străinii... țara plânge.

Harabale muscălești
Gem cărându-ne avutul,
Doruri sfinte românești
Sângeră pe valuri Prutul.

Târgu-i vaiet sub dureri,
Satu-i plin de bir și scârbă,
Dorm în brațe cu muieri
Lefegii cu mutra strâmbă.

Iar cu sângele pe bot,
Uzbeki groși și lați în spete
Pe sofale într-un cot
Țin dezmățuri și benchete.

Foamea plânge pe la porți
Cerșind porție de pâine,
Peste tot hingheri și hoți -
Ștreangul îi așteaptă mâine.

Mâini pornim vâltoarea-n zori,
Ningă peste voi lumina,
Pune-n brâu pelin și flori,
Las' să tune carabina.

Voia Neamului suntem,
Legea-i scrisă pe oțele.
Vor strămoșii și noi vrem -
Piară haita sub prășele.

Cârstea-atât le-a glăsuit,
Freamăt mișcă frunza lină,
Mângâiați de asfințit,
Frați de cremene se-nchină.

Din poiană în colnic
Vestea se lăți îndată,
Orice paltin i-un voinic
Mâine jarul să-și împartă.

Lung privește-n asfințit
Craiul cu bogate plete,
Colți de stâncă și granit
Scânteiază în buchete.

Ochii săi desprind în veac
Umbre mari pe căi vrâncene.
Căpitan cu suflet de dac
I s-arată în poiene.

Fața lui zâmbește blând,
Cârstea tot i-un stâlp de pară,
Simte cum în el, curgând,
Duhul Neamului coboară.

Parcă-i dus pe alte lumi,
Nu-l mai cheamă glasul humei,
Nici copila dintre ulmi
și nici chiar alintul mumei.

Clocot e în pieptul lui:
Dă să cânte - versul plânge,
Jalea sa e-a nimănu -
Când e chiot, când e sânge.

Soarele coboară-ncet
Sărutându-l cald pe gene.
Au un dor nemângâiet
Dragi și blonde cosânzene.

Șipote susură lin
Ducând tăinuit în vale
Pe sub umbre de arin
Pietre scumpe și cristale.

Vânt de munte cu tăiș
Printre vârfuri se strecoară,
Se anină-n cărpiniș,
Saltă-n ierburi căprioară.

S-a lăsat tăcere-acum,
Arde foc sub poala verde,
Albăstruie, ca un fum,
Coama muntelui se vede.

Huhurez cu lung fior
Cântă-n tei cu scorburi multe...
Cine știe ce fecior
Mâine n-o să-l mai asculte.

Pe sub alți goruni pletoși
Doina toarce doruri sfinte,
Gem mestecenii duiosi
Cântul lor fără cuvinte.

II

Peste râul luminat
Fată rumenă, bălaie,
În zadar și-a așteptat
Dragul ei venind văpaie.

Din căsuța de sub ulmi
Ochii ei senini ca marea
Cată galeș către culmi
Prinse-n zări cu depărtarea.

Făt-Frumosul ei cel drag
A plecat tăiș în lume
Frate codrilor de fag,
Cerbii îi mai știu de urme.

L-a chemat în corn de-argint
Chiot lung de haiducie,
Glasul cornului vrăjit
L-a tot dus chemat de glie.

Dusu-s-a pe verzi cărări -
Măine se-mplinește anul,
Ar striga rănită-n zări,
Dar o mistuie aleanul.

S-a tot dus spre munți pribeag
Într-o noapte numai stele,
Plâng mereu de-atunci în prag
Dalbe mărgăritărele.

Șoaptele zefirului,
Pașii miezului de noapte
Ea îi crede pașii lui
Și-l alintă blând cu șoapte.

Sub lumini de licurici
I-a cusut veșmânt de mire
Cu fir verde de arnici
Și cu lacrimi de iubire.

Câte rugi plângând a spus
Știe Maica-Preacurată
Și icoana lui Isus
Din chilia ei de fată.

Dragostea din ochii ei
O plâng florile de laur,
Aur picur flori de tei
În cosița ei de aur.

Azi l-a așteptat în șir,
Mâini îl va chema să vină
Dus de aripi de zefir
Pe sub bolti de lună plină.

Vrea să-l țină strâns la sân
Și cu buze de fecioară
Să-și dezmierde-al ei stăpân,
Legănați de primăvară.

Cu aroma lunii mai
Stă-n pervaz obraz de fată
Așteptând mereu un crai
Care nu se mai arată.

Și răpusă de un gând
La fereastră-ncep s-o-ngâne
Zorile ce-o prind plângând ...
- Poate mâine, poate mâine !

III

Jos pe văile cu fum
Staliniști cu stea în frunte
Bat mereu același drum,
Nu-ndrăznesc să intre-n munte.

Pe ascuns cu veneticii,
Chefuri țin de-o săptămână,
Joacă-n piețe bolșevicii,
Cu hangerele în mână.

Duc o viață de huzur,
Dar se tem de-un vânt ce bate
Dinspre muntele cel sur,
Vânt de plată și dreptate.

Uneori în somn tresar,
Cârstea-n vis li se arată,
Cu braț verde de stejar
Și cerându-le socoată.

Dar pe alți spurcați arginți
Vanzător și linge-blide
Vinde lege și părinți,
Taina munților o vinde.

Îl lăsase Dumnezeu
Chior și slut să-l știe satul,
Anghel, vulpe-ascunsă-n leu,
Purta-n el pe necuratul.

Cârstea nu l-a dibuit,
De-i știa ticăloșia
Corbii i-ar fi ciugulit
Carnea lui și viclenia.

Se cutremură în gând
Silnica oblăduire,
Dă porunca peste rând,
Vestea-i dusă lung pe fire.

În paftale și tunici,
Gealați cruzi și-adunătură,
Simbriași și bolșevici
Stau cu spumele la gură.

Tupilați de teamă-n șant,
Târtani grași cu dinți de șarpe
Pun la cotitură laț,
Simt furtuna că-i aproape.

Îmbrăcați în cerșetori,
Argățimea și călăii
Se ațin la trecători
Și sub vad la Gura-Văii.

Straja-i dublă jos la pod,
Stau iscoade pe uliță,
Pușca trece prin norod
Zvon de verde răzmeriță.

Prin ogrăzi, țărani desculți
În ascuns ascut topoare -
Ochii lor îs sus la munți,
Craiul verde să coboare.

Boii-s hămesii în jug,
N-au mălai, nici udătură,
Roada brazdelor de plug
Li-i furată de la gură.

Legea sfântă din strămoși
Care i-a crescut sub soare,
De bețivi și de buboși
E spurcată-n ziua mare.

De mulți ani cioplesc scrâșnind
Vânzătorilor țapoaie,
Mai așteaptă-o zi venind
Cu dreptate și văpaie.

IV

Vin fărtații rând pe rând,
Parc-ar fi desprinși din noapte,
Pe văiuğa fumegând
Merg târându-se pe coate.

Mâna frige pe trăgaci,
Simt în mână înc-un frate.
Gata să doboare draci
Rupți din beznele spurcate.

Cârstea e în fruntea lor,
Trupu-i lunecă prin ceață,
are-n inimă un dor
Pentru-o sfântă dimineață.

Îi oprește pe fărtați
Care stau aprinși de luptă,
Fruntea lor de-nvolburăți
El cu ochii le-o sărută.

- Pân' la toacă stăm aici,
Tot mai este pân' la ziuă,
Ceru-i stup de licurici,
Geană nu-i pe deal la Piuă.

Zboară-n noapte liliaci,
Se aud în taina mare
Pași pe negrele poteci -
Vin haiduci la adunare.

Flinte grele duc cu ei,
Au securi pe sub sumane,
pumnul lor e colț de stei,
Poartă-n suflet uragane.

Capete mereu răsar
Din adâncuri neștiute,
Vin chiar codri de stejar,
Voievodul să-și asculte.

Cu privire de vultură,
Cârstea cetele-și măsoară,
Ochii săi de căpitan
Inimi crâncene-nfioară.

- Sus spre Dumnezeu cătați,
Fiți viteji în lupta dreaptă,
Astăzi Neamului urcați
Nouă și sfințită treaptă.

Treceți iureș prin puhoi
Furtunând în voi gorunii,
Țara-ntreagă e cu noi,
Luptă-n rând cu noi străbunii.

- Tu, Gheorghită, frate bun,
Treci cu ceata peste punte,
Nu lăsa un căpcăun
Neîntâncușat în frunte.

Strânge brâul pe mijloc
Și desfă la piept bondița
Și sub talpa ta de foc
Crească flăcări răzmerița.

- Tu, Costane, cu ai tăi
Intră-n sat prin Gura-Văii,
Fulger treci printre călăi,
Ține strâns în frâu flăcăii.

Eu mă las prin trecători
Și-i pălesc între pripoare,
Iar în revărsat de zori
Vin spre voi cu ajutoare.

- Tu, Ioane, fulger viu,
Leagă strâns pe toți gealații ...
Urle văile-a pustiu,
Hohotească lung Galații.

Cârstea-i vatră de scânteii,
Ține-n mână strâns securea,
Stelele-i trimit polei,
Șoapte tainice - pădurea..

V

Când lucefărul țâșni
Peste crestele vrâncene,
Chiot lung se auzi,
Foc s-aprinse în poiene.

Poterașii sar aprinși
Scuipând foc și gloanțe-ntruna,
Gâzii sub secure prinși
Urlă întetind furtuna.

Buciume a luptă sun,
Năvălesc țărani pe uliți,
Fier împrășcă guri de tun,
Ceru-i sprijinit pe sulți.

La isprăvnicie-n drum
Cad păgânele icoane,
Idoli hâzi cu bărbi de scrum
Cad în țândări din balcoane.

Sar zdrobite în bucăți
Stele mari roșite-n sânge,
Căpcăuni cu fălci de morți
Iadului purced să strige.

Pe sub aurori arzând
Vin voinicii vâlvătaie,
Ceru-i mângâie pe rând,
Mâna morții nu-i îndoiaie.

Unul nu-i și-i Craiul lor ...
Crește-n ei văzând mânia,
Grindini, plumbi prin aer zbor,
Clocotă-n văzduh tăria.

Lângă drumul Rucului,
Cârstea le-a căzut de moarte,
Tot mai ard în ochii lui
Doruri vii și ne'mpăcate.

Pieptu-i spart de glonț hain,
Încă-o vorbă-ar vrea să strige,
Dar șuviță de rubin
Printre buze se prelinge.

L-a răpus în ceasu-ntâi
Hoarda roșie cu gheare,
Vânzător cu greu călcâi
Bea argintii din pahare.

Clopote pe văi s-aud,
Arde cerul peste sate,
Frații lui jurară crunt
Să-și răzbune scumpul frate.

Stă cu sufletul rănit
Fată-n dosuri de perdele,
Lăcrămioare-s de argint
Ochii săi de vioarele.

Iar din prispa casei lor
Glasul drag mereu îl cheamă,
O înăbușă un dor,
Nu mai plânge, scumpă mamă.

A căzut o stea din cer
Lângă-un trup făcut tăciune,
Stă de gardă-un sămâncer,
Munții stau în rugăciune.

Vântul plin de duiosii
Îl acoperă de cetini,
Vin prin ramuri, cu făclii,
Neștiuții săi prieteni.

De ce frunza bradului
Se jeleşte azi întruna ?
Ce tristețe și a cui
Duce peste codri luna ?

Sună buciul pe deal
Către munți pierduți în ceață,
Doina plânge în caval
Craiul nou plecat din viață.

ISBN 973-96651-8-7

Coperta - Daniel Ursachi
Imprimat la Tipografia Marineasa
Str. Mureş nr.34 - Timișoara

*Harabale muscălești
Gem cărându-ne avutul,
Doruri sfinte românești
Sângeră pe valuri Prutul.*

.....

*Cad fărtații toți pe brânci,
Frunza codrului tresare:
- Fiți pe pace, nu-s năpârci,
Cârstea e pe Dealul Mare.*